Kifli Kitti és Zsemle Zsiga kalandjai

3. A kalandok most véget érnek

Schubert Evelin ötlete alapján

írta és illusztrálta Schubert András

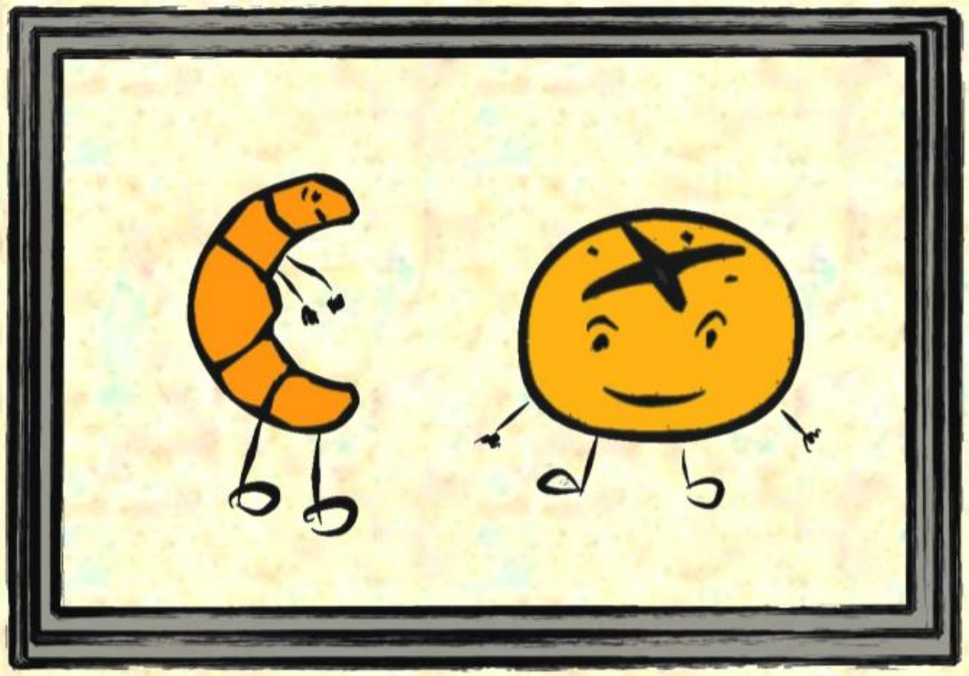

Schubert & Schubert, Budapest-Uppsala, 2022

Ez a ..... számú könyv.

.....

számára készült

Kifli Kitti és Zsemle Zsiga kalandjai

3. A kalandok most véget érnek

Schubert Evelin ötlete alapján

írta és illusztrálta Schubert András

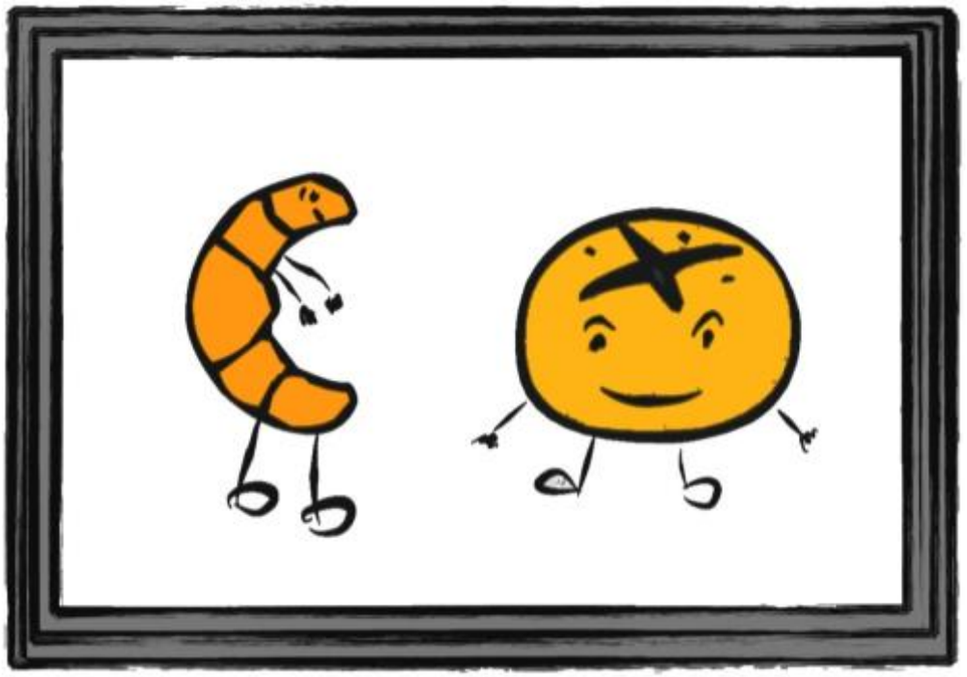

Schubert & Schubert, Budapest-Uppsala, 2022

Az író bácsi vendéget vár

Amikor utoljára találkoztunk hőseinkkel, Kifli Kitti és Zsemle Zsiga éppen elbúcsúzott az író bácsitól, aki a kórházban várta, hogy az orvosok megtalálják azokat a gyógyszereket, amelyek egészsége teljes helyreállításához szükségesek. Szerencsére ez már nem tellett sok időbe, és legközelebb Kitti és Zsiga már a saját kertjében látogathatták meg öreg barátjukat.

– De jó, hogy itt láthatlak benneteket újra! – üdvözölte őket boldogan.

Rögtön meg is vendégelte őket a kertjében termő gyümölcsökkel, amit persze ők ketten szedtek a

fáról, mert az író bácsit nem is hagyták volna felmászni érte a létrára.

Ahogyan régen is tették, néhány naponként elsétáltak az író bácsihoz, és beszámoltak neki, hogy mi minden történt velük az elmúlt napokban. Az író bácsi pedig szorgalmasan kopogott a

laptopján, és leírta a történeteket, hogy azután beleszője őket a következő meséibe.

Egyik alkalommal azután váratlan kéréssel lepte meg kis barátait.

– Ide érkezik a városba egy régi, kedves barátom. Ő is író, de ő nem magyarul ír, hanem svédül, mert ő ott él, Svédországban, Uppsalában.

Kifli Kitti és Zsemle Zsiga sohasem hallott erről a városról. Kérdeztek is mindenfélét, és az író bácsi szorgalmasan válaszolt mindenre, amire tudott. Aztán így folytatta:

– Ha még többet akartok tudni, kérdezzétek meg majd őt. Úgyis biztosan sokszor fogtok találkozni vele.

– Itt fog lakni nálad? – kérdezte Kitti és Zsiga.

– Nem, az egy kicsit kényelmetlen lenne mindkettőnknek. A Vasparipa szállodában lakik majd, a vasútállomás mellett. Éppen ezért szeretnélek megkérni benneteket egy szívességre.

– Kérjél! Csak kérjél! – ajánlkoztak lelkesen Kitti és Zsiga. – Végre mi is segíthetünk neked valamit. Mit kell csinálnunk?

– A barátom holnap érkezik. Mindjárt jönne hozzám látogatóba, de én még egy kicsit

gyengének érzem magam, és nem szívesen mennék el a házamból és a kertemből. Jó lenne, ha érte mennétek a szállodába, és idekísérnétek. Tudja ugyan a címemet, de azért jobb, ha segítetek neki, hogy el ne tévedjen.

Kifli Kitti és Zsemle Zsiga boldogan vállalták el a feladatot. Már alig várták a másnapot, hogy ebéd után elmehessenek a szállodába, és átkísérhessék az író bácsihoz a barátját. Azt még azért megkérdezték:

– És hogyan fogjuk őt megismerni?

– Sven Svenssonnak hívják, ezt biztosan nem felejtitek el. De anélkül is rá fogtok ismerni: majdnem két méter magas, és őszülő szőke haja,

és szakálla van. A kezében vagy a hóna alatt pedig egy ugyanolyan laptop lesz, mint az enyém.

– Azt hiszem, nem fogjuk eltéveszteni – mondta Kitti.

– Semmiképpen – bólogatott Zsiga.

Kaland a szállodában

Kifli Kitti és Zsemle Zsiga rögtön ebéd után elsétáltak a vasútállomáshoz. A Vasparipa szálloda felirata már messziről látszott.

Ahogy beléptek az ajtón, a szálloda halljában azonnal meglátták öreg barátjuk barátját. Tényleg nem lehetett eltéveszteni. Ülve is magasabb volt, mind a mellette elsétáló vendégek némelyike. Már

messziről integettek neki, és úgy látták, hogy ő is visszamosolyog rájuk.

Ekkor azonban egészen váratlan dolog történt. Az előcsarnokból nyílt a szálloda étterme, amelynek ajtaja tárva-nyitva állt. Hirtelen az étteremben az egyik vendég odaszólt a pincérnek:

– Kérem, hozzon nekem még egy péksüteményt!

A pincér gyorsan körülnézett, és az első pillantása éppen a közeledő Kifli Kittire és Zsemle Zsigára esett. Habozás nélkül odalépett, felkapta Zsigát, és már vitte is a vendégnek.

Kitti kétségbeesetten kiabálva szaladt utánuk.

– Engedje el, kérem! Ő Zsemle Zsiga, a barátom!

A pincér talán meg sem hallotta a kiabálást, legalábbis nem vett róla tudomást. Vitte tovább Zsigát a vendégnek.

Kitti most még inkább kétségbe esett, és a szőke svéd óriáshoz rohant.

– Segítsen, kérem! A pincér elvitte a barátomat! Ő az író bácsinak is a barátja. Tudja, aki a maga barátja is! Ne engedje, hogy a pincér odaadja a vendégnek! Még a végén megeszi!

Sven Svensson barátságosan mosolygott, de látszott rajta, hogy nem igazán érti mi is történt valójában. Kitti izgatottan magyarázott:

– Ott… pincér… viszi… vendég… hamm-hamm… vissza… vissza…!

A svéd írónak mintha derengeni kezdett volna valami. Fel is állt, amitől azután tényleg mindenki törpének látszott mellette. Kézen fogta Kittit, és hagyta, hogy ő vezesse, közben talán majd rájön, hogy mit is kellene csinálnia.

Időközben a pincér odaért a vendéghez. Kerített egy tányért és egy szalvétát, azon nyújtotta oda Zsigát a vendégnek.

– Ez megfelel? Láttam egy kiflit is, ha óhajtja, azt is idehozhatom.

– Köszönöm, köszönöm – mondta szórakozottan a vendég. – Közben találtam még egy serclit a kenyérkosárban. Az talán elég is lesz. Azért ezt a zsemlét hagyja csak itt tartaléknak.

A pincér biccentett és elment. Szinte ugyanakkor ért oda Kitti a svéddel. Aggódva mutogatott a tányérra.

– Ő az! Ő az! Zsiga! A barátom! Szerezze vissza! Kérem! Kérem!

Sven Svensson jól megnézte Zsigát, aztán Kittire nézett, és komolyan bólogatott. Most már értette, mit vár tőle a kis barátja. A vendéghez fordult, és a méreteihez illő, mély, dörgő hangon szólt hozzá:

– Zsemle nem jó! Kérj másikat!

A vendég riadtan tolta el magától a tányért, amelyről a svéd határozott mozdulattal emelte le Zsigát, és Kittit továbbra is kézen fogva kisiettek az étteremből.

Találkozás és búcsú

Az előcsarnokban leültek a fotelba, és most már boldogan, felszabadulva nevettek a hihetetlen eseményeken. Végre rendesen bemutatkozhattak egymásnak, és Kitti és Zsiga tisztázták, hogy ők azért jöttek, hogy az író bácsihoz kísérjék svéd barátját. Sven Svensson nagyon keveset, de valamennyit értett és beszélt magyarul, és így néhány perc múlva már tökéletesen megértették egymást.

Alig húsz perc múlva már az író bácsi kertjében ültek mindnyájan. Az író bácsi nem is sejtette, hogy milyen kalandok hősei voltak barátai az

elmúlt órában. Hitetlenül csóválta a fejét a történeten.

– Ha ezt beleírnám egy mesémbe, senki sem hinné el nekem. Egy írónak nagyon kell vigyázni! Nem elég, hogy egy történet igaz legyen, hihetőnek is kell lennie.

A biztonság kedvéért ezt angolul is elmondta svéd barátjának, aki helyeselve bólogatott.

– *Yes, yes. It's not enough for a story to be true, it should be credible, as well.*

Kitti és Zsiga arra is kíváncsi volt, vajon hogyan van ez a mondat svédül. Sven Svensson el is mondta,

de mindenki nagyon hamar elfelejtette. Tudja esetleg valaki?

Az író bácsi angolul beszélgetett a barátjával. Az a pár szó, amit a svéd író magyarul tudott, no meg a kézzel-lábbal való mutogatás is elég volt ahhoz, hogy Kittivel és Zsigával jól megértsék egymást. Ha kellett, akkor persze az író bácsi tolmácsolt nekik.

Gyorsan elszaladt a délután. Kitti és Zsiga visszakísérték a szállodába az író bácsi barátját – aki most már az ő barátjuk is volt –, és ők maguk is hazamentek.

Másnap újra a kertben találkoztak. Sven Svensson már egyedül is odatalált. Most átjött a szomszéd kislány is, aki annak idején elirányította kis

barátainkat a kórházba, az író bácsihoz. Az író bácsi ezen a délelőttön szinte csak tolmácsként jutott szóhoz. Kitti, Zsiga és a szomszéd kislány mindent tudni szeretett volna Svédországról és Uppsaláról. Svéd barátjuk türelmesen válaszolt a kérdésekre. Vajon te is tudnál?

Milyen ott az időjárás? (Többnyire hűvös.) Mit esznek, isznak ott általában? (Mindenfélét, mint akárhol másutt. Sven Svensson a legszívesebben pyttipannát eszik – vajon mi lehet az? – és sört iszik.) Van-e Uppsalában folyó? (Van, és Fyrisnek hívják.) Uppsalában is van-e a vasútállomás mellett szálloda? (Mint mindenütt a világon, a legtöbb szálloda a vasútállomások környékén van. – Vajon miért?) Hogy mondják azt svédül, hogy „szia”? (Hej.) És azt, hogy „köszönöm”? (Tack.)

Te még mit kérdeznél, ha egy svéd íróval beszélgetnél?

Délben a szomszéd kislány elköszönt, mert várták otthon ebédre, Sven Svensson pedig a konyhába

ment, és megígérte, hogy pompás pyttipannát készít az egész társaságnak. Most tehát megtudhatják, hogy mi a svéd író kedvence!

Krumplit és hagymát kockázott fel, egy kis olajon megpirította, majd apróra vágott húst és szalonnát sütött bele. Sóval, borssal és más fűszerekkel jól megszórta, és a végén egy tükörtojást ütött rá. Céklát tálalt mellé, és alig egy fél óra alatt már hozta is ki a kertbe a kész ebédet. Hihetetlenül finom volt. Most már nem csodálkoztak, hogy ez a furcsa nevű étel a barátjuk kedvence. A két öreg barát persze sört kortyolgatott az ebéd mellé, Kitti és Zsiga pedig friss mentával ízesített limonádét ivott.

A desszertet Kitti és Zsiga tálalta: frissen szedték a gyümölcsöt a fáról.

Délután inkább ők meséltek. Hogyan talált rájuk az író bácsi a szökésük után? Hogyan kaptak tőle nevet? Milyen történetekről tudtak beszámolni az író bácsi meséihez?

Sven Svensson nagy érdeklődéssel hallgatta őket, és kicsit irigykedett is az író bácsira, hogy ilyen remek segítőtársakat talált magának. Megígérte, hogy ezentúl jobban oda fog figyelni a péksüteményekre, hátha ő is ilyen barátokra akad köztük.

A következő napok is hasonlóan kellemesen teltek. Az író bácsi is láthatóan napról-napra

gyógyult és erősödött, és mire a barátja elutazott, már ő is ott integetett neki a vasútállomáson.

Még sokat beszélgettek róla és Svédországról később is.

Kifli Kitti és Zsemle Zsiga ezután is szorgalmasan beszámolt az író bácsinak mindenről, ami velük történt, és ő megírt és lerajzolt mindent, amit érdekesnek talált.
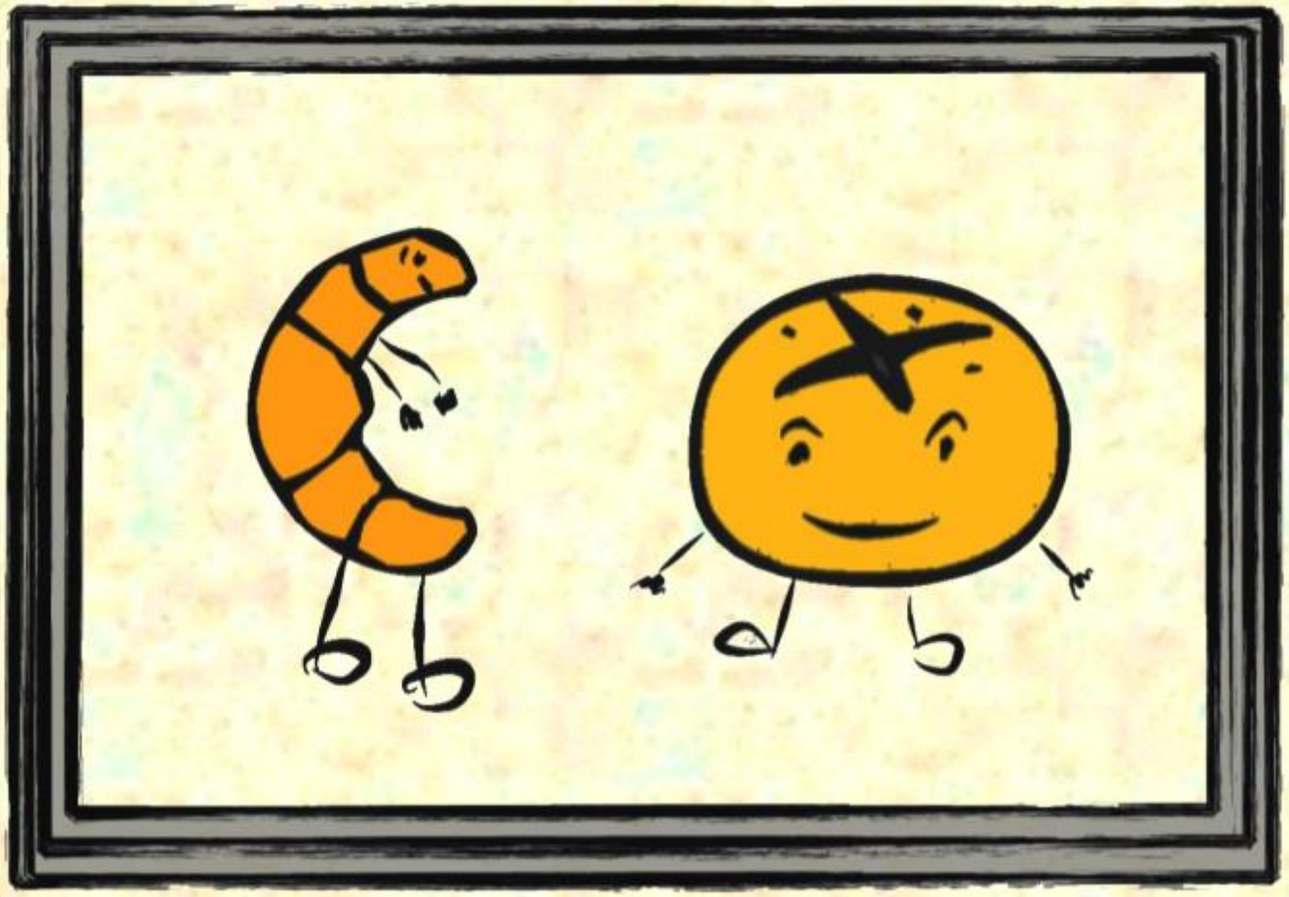
Mi most elköszönünk tőlük, de ha az író bácsi meséit valaha is olvasni fogjuk, akkor biztosan gondolni fogunk rájuk.